

Arrest

nr. 348 590 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Rue Saint-Hubert 17
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 8 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2026 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, *loco* advocaat C. DELMOTTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) mei 1986.

1.2. Verzoekster dient op 5 augustus 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 9 december 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 januari 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, Bakongo en Protestants te zijn. U bent geboren op (...) mei 1986 in (...), (...). Daar woonde u tot uw 9 jaar. Nadien vluchtte u omwille van de oorlog in Angola met uw twee broers en ouders naar Kinshasa, Congo. Daar verbleef u tot uw 19-20 jaar. Nadien keerde u terug naar Angola, Luanda, samen met uw ouders en één broer. U ging in Luanda, (...), wonen. In Luanda werkte u als verkoopster van kip en vis op de markt van het plein Kimbangu, Bairro Sapu. Uw beide ouders zijn overleden. U heeft nog contact met uw tante A.F.. Zij had u opgevangen na het overlijden van uw ouders en woont momenteel in (...), (...). U werd opgevangen samen met uw broer A., momenteel verblijvend in Angola, (...), (...).

Op 10 juni 2025 was u aan het verkopen op de markt te Luanda. Uw spullen werden afgenomen door leden van de nationale politie van Angola en/of fiscalen (vallend onder het Ministerie van belastingen) die patrouilleerden op de markt. Om deze spullen terug te krijgen, diende u zich te begeven naar het fiscaal kantoor. U gaf aan dat dit vaker gebeurde, gemiddeld twee of drie keer per maand. In het kantoor kreeg u de voorgaande keren deze spullen terug in ruil voor geld. Toen u ditmaal in het kantoor uw spullen vroeg aan de politieagent van de nationale politie van Angola, zei hij dat hij niet uw geld wou, maar dat hij alleen u nodig had. Hij wou uw lichaam om uw spullen terug te krijgen, hij hield van u. De politieagent had u tegen de muur geduwd, u was neer gevallen, vervolgens had hij u verkracht. U had uzelf verdedigd door de politieagent in zijn schouder te steken met een mes. Daarna was u gevlucht naar de kerk. U verbleef gedurende een maand in de kerk IEBA in Palanca en was nooit meer naar huis gekeerd. Toen u al enkele dagen in de kerk was, vertelde uw vriendin A. dat de politieagent in het ziekenhuis lag en twee collega's van de politieagent naar u op zoek waren. Op 25 juli 2025 vertrok u met het vliegtuig uit Angola naar Portugal. U werd door D.P. op een lijst van de MPLA-partij geplaatst, waardoor u kon vluchten. Op 4 augustus 2025 kwam u aan in België. U diende op 5 augustus 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Angola gedood te worden door de politieagent – van de nationale politie van Angola - door wie u verkracht werd.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u een Angolese identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U had op 03 november 2025 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangegeven dat u een Portugese tolk wenste en u deze taal voldoende beheerste om de problemen die geleid hadden tot uw vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (zie "verklaring betreffende procedure" DVZ d.d. 03/11/2025).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd echter de procedurele nood aangegeven dat u moeizaam communiceerde in het Portugees (zie beoordeling bijzondere procedurele noden DVZ daterend van 03/11/2025). Er werden geen steunmaatregelen verleend.

U werd op 09 december 2025 op het Commissariaat-generaal gehoord met behulp van een Portugese tolk. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u het interview in het Portugees wenste af te leggen en dit uw moedertaal is. Ook bevestigde u dat u de tolk Portugees goed begreep (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen daterend van 09/12/25 p. 2, hierna genoemd CGVS p. 2). Het interview verliep verder goed. Aan het einde van het onderhoud werd u gevraagd of u de tolk goed had begrepen. U bevestigde dit (CGVS p. 24). U wenste ook niets meer toe te voegen, op te merken of te vragen (CGVS p. 24). Uw advocaat vroeg op het einde van het onderhoud of er u in het begin van het interview werd gevraagd of u de tolk goed had begrepen (CGVS p. 25). De Protection Officer bevestigde dat dit het geval was (CGVS p. 25).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er wordt verder vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Angola vreest u om gedood te worden door de politieagent – van de nationale politie van Angola - door wie u volgens uw eigen verklaringen verkracht werd (CGVS p. 14-15). U kon niet geloofwaardig maken dat u deze politieagent dient te vrezen bij terugkeer omwille van onderstaande redenen:

U vertoonde een beperkte kennis over de beweerdelijke gevreesde politieman(nen) van de nationale politie van Angola.

- U gaf aan dat u de politieagent, die u had verkracht, al eerder had gezien. Deze politieagent werkte in het fiscaalkantoor bij de markt en passeerde altijd op de markt met de fiscalen. Het was niet de eerste keer dat u bij hem op het fiscaal kantoor spullen ging halen, hij was daar altijd (CGVS p. 18-19). U kon echter amper iets beschrijven over het uiterlijk van de agent. Zo stelde u eerst dat u niks zou weten over hem en hij enkel op de markt kwam om spullen mee te nemen (CGVS p. 18). Wanneer u door de protection officer (PO) werd aangespoord om een fysieke beschrijving van deze man te geven, zei u dat hij een gewoon lichaam had en een beetje groot was (CGVS p. 18). Deze beschrijving zou werkelijk op iedereen kunnen slaan. Wanneer u werd gevraagd of er nog iets was wat u kon beschrijven van hem, gaf u aan verder niets te weten. Er werd hierop gevraagd naar bepaalde uiterlijke kenmerken waarop de PO hem bijvoorbeeld zou kunnen herkennen, maar u stelde dit niet te weten (CGVS p. 18). U gokte verder nog dat zijn leeftijd 48 tot 50 jaar kon zijn (CGVS p. 19). Het uniform van deze agent beschreef u uiteindelijk, na vooreerst gewoonweg te verwijzen naar "het is de nationale politie, zijn uniform", als groen met vlekken. U kon verder niets beschrijven over mogelijke emblemen op het uniform van de agent en u kon zijn mogelijke graad aldus niet weergeven (CGVS p. 19).
- Wanneer u na het beweerdelijke incident naar de kerk vluchtte en daar verbleef, vertelde uw vriendin A. –een mede-verkoopster op de markt - u dat ze had vernomen dat de politieagent, ten gevolge van uw messteek, in het ziekenhuis lag (CGVS p. 19). U had geen verdere info over wat er verder met deze agent gebeurde en over welk ziekenhuis dit ging. Uw vriendin A. zei gewoon "in het hospitaal", ze vernam dit doordat er "daar op dat plein" over werd verteld (CGVS p. 20). Ook vernam u dat deze agent reeds andere slachtoffers maakte – andere vrouwen/verkoopsters op de markt hadden gezegd dat het één van zijn slechte gewoontes was en dat hij dat op een andere plek ook al gedaan had en hij overgeplaatst was geweest - maar hier kon u geen andere info over geven (CGVS p. 20 en p. 21).
- U verklaarde dat u naast deze politieagent ook vervolging door twee andere politiemannen van de nationale politie van Angola vreest. Uw vriendin A. gaf aan – toen u reeds enkele dagen in de kerk verbleef - dat ook de twee collega's van de politieagent u zochten omdat u hun collega had gestoken met een mes (CGVS p. 21). In uw voorgaande verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u echter enkel aan te vrezen voor die ene politieagent en niet voor andere politiemannen (vragenlijst CGVS bij de DVZ d.d. 03/11/2025). U kon verder ook slechts aangeven dat het twee collega's betrof. U kon hun namen niet geven en niet verder duiden via wie uw vriendin A. dit precies had vernomen, ze had dit immers horen zeggen op de markt (CGVS p. 21).
- Het is niet aannemelijk dat er in het openbaar – op dat plein/op de markt - over deze agent en de twee andere collega's werd gesproken, alsook over de slechte gewoonte van de bewuste agent en hij dat op een andere plek ook al had gedaan - zonder dat er een naam of verder info over deze persoon/personen werd genoemd (CGVS p. 20).

Het is niet geloofwaardig dat u enerzijds dergelijke beperkte informatie over uw beweerdelijke vervolger/vervolgers zou hebben - en u zich hierover ook onvoldoende zou hebben geïnformeerd - en dat u anderzijds deze vervolger(s) dermate vreest waardoor u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. Dit ondermijnt bijgevolg reeds de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw reactie op de beweerdelijke feiten is verder niet geloofwaardig.

- U verklaarde dat u na het beweerdelijke incident vluchtte naar de kerk IEBA in Palanca (CGVS p. 12 en 19). U verbleef gedurende een maand in de kerk, op 10 minuten rijden met de motor verwijderd van het kantoor waar de voorgehouden verkrachting, in Calamba 2, plaatsvond. Deze kerk lag dan weer op zo een 25-30 minuten rijafstand van uw woning (in ...) verwijderd (CGVS p. 12 en 18-19). Het is opmerkelijk dat u ervoor zou opteren om op amper 10 minuten rijafstand van de plek waar de beweerdelijke feiten zich zouden hebben afgespeeld, te gaan schuilen, en u in de nabijheid van uw leefomgeving bleef (CGVS p. 12 en 18-19). U gaf aan dat u de kerk niet verlaten had gedurende deze periode en u niet terugkeerde naar uw woning. Ook gaf u aan dat de politie deze kerk vrij kon betreden en u er kon worden gevonden door hen, het was bovendien "uw kerk" (CGVS p. 21-22). Hierdoor kan uw beweerdelijke vrees ernstig gerelativeerd worden. Er kan aangenomen worden dat de politie, indien zij werkelijk op zoek waren naar u, u hier zou kunnen vinden (CGVS p. 19). U had bovendien niets meer vernomen van de politie en had geen problemen meer ondervonden tijdens uw verblijf in de kerk (CGVS p. 21-22). U had de agent die u volgens uw verklaringen had verkracht, nooit meer gezien (CGVS p. 19).
- Hoewel u stelde nog steeds contact te hebben met uw tante A. en broer A., verblijvend in uw land van herkomst, blijkt u geen enkele informatie te hebben noch had u getracht deze in te winnen, over de politieagenten en of ze nog steeds naar u op zoek zouden zijn. U zei dat niemand u info gaf, niemand zei er u iets over (CGVS p. 22). U gaf aan dat u de laatste dagen geen contact meer had met uw tante A. en u slechts één dag met haar had gepraat en dat uw broer A. in de provincie woont en er daardoor geen informatie was (CGVS p. 22-23). U had met A. ook geen contact meer (CGVS p. 22). Gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om informatie hierover te bekomen.

Er dient ten slotte opgemerkt te worden dat het CGVS om evidente redenen eventueel begrip kan opbrengen voor het feit dat het niet evident is zulke gebeurtenis(sen) – zoals seksueel geweld - aan te tonen. Waar het CGVS wel uitspraak over doet, is de vraag of deze gebeurtenissen zich voorgedaan hebben in de omstandigheden en context die u schetst. Gezien uw beperkte kennis over de voorgehouden actor van vervolging – de politieman die u zou hebben verkracht -, uw tegenstrijdige verklaringen alsook beperkte kennis over zijn twee collega's en u zich over deze drie agenten niet verder had trachten te informeren, zowel tijdens uw verblijf te Angola als na uw vertrek uit uw land, uw genomen risico om onder te duiken in een nabij gelegen kerk, kan het CGVS in ieder geval geen geloof hechten aan de door u geschetste context waarin deze feiten zich zouden hebben voorgedaan.

Er kan voor de volledigheid nog het volgende worden opgemerkt. Uw advocaat verwees op het einde van het onderhoud nog naar uw beperkte opleidingsniveau (CGVS p. 25). Er dient te worden opgemerkt dat er, zelfs van een persoon met een geringe opleiding, mag worden verwacht dat deze omtrent belangrijke feiten in haar leven, die de essentie uitmaken van haar verzoek om internationale bescherming, voldoende duidelijke informatie kan geven.

U kon geen Angolees paspoort of andere reisdocumenten voorleggen en u legde vage verklaringen af over uw reis naar Europa.

In het kader van deze procedure legt u een Angolese identiteitskaart neer. U verklaarde dat u in het bezit bent van een (ouder) Angolees paspoort – met uw eigen identiteitsgegevens er op vermeld - maar liet dit achter in Angola, u legde dit document aldus niet neer (CGVS p. 7-8). De Angolese identiteitskaart die u voorlegde kan bovenstaande vaststellingen geenszins wijzigen. Deze toont hoogstens uw identiteit aan, dewelke hier niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. U beweerde door een zekere D.P. – u werd met deze man via een priester in contact gebracht (CGVS p. 23-24) - op een lijst te zijn geplaatst, waardoor u op deze manier kon reizen (CGVS p. 23-24). Het is onaannemelijk dat u enkel door een MPLA-lid op een lijst zou zijn gezet en er u louter een MPLA-lidkaart zou zijn geregeld en u geen andere reisdocumenten nodig had om op legale wijze met het vliegtuig naar Portugal te kunnen reizen.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 39/2, 48/3, 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het recht om gehoord te worden.

Verzoekster verschaft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte bepalingen en beginselen en stelt vervolgens als volgt:

“1) Het CGVS benadrukt dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd echter de procedurele nood aangegeven dat verzoekster moeizaam communiceerde in het Portugees. Hoewel verzoekster bevestigt dat ze vloeiend Portugees spreekt, aangezien het haar moedertaal is, en het perfect beheerst. Ze voelde zich tijdens haar gesprek bij de DVZ op 11.03.2025 onwel en had ze moeite met concentreren en spreken.

2) De verweerder bekritiseert verzoekster omdat zij het uiterlijk van de politieagent die haar heeft verkracht, noch zijn uniform, gedetailleerd kan beschrijven. Hoewel verzoekster nog steeds getraumatiseerd is door de verkrachting die zij heeft ondergaan, zijn de herinneringen aan deze seksuele aanval moeilijk te verwerken. Tijdens haar persoonlijke verhoor op 09.12.2025 heeft verzoekster alle details die zij zich herinnerde, verstrekt. Haar aanvaller was een man van gemiddelde lengte, iets langer. Hij was waarschijnlijk 48-50 jaar oud. Hij behoorde tot de nationale politie; zijn uniform was groen met vlekken. Hij was bewapend.

Verzoekster kon hem verder niet beschrijven. Verzoekster heeft de vragen naar waarheid beantwoord. Vanwege het trauma dat ze heeft meegemaakt, kon ze echter geen gedetailleerdere beschrijving geven.

3) Het CGVS meent dat verzoekster geen verdere informatie kon verstrekken over wat er met de politieagent was gebeurd, in welk ziekenhuis hij lag, of hij andere slachtoffers had gemaakt of dat hij was overgeplaatst. Verzoekster kon alleen de informatie verstrekken die zij bezat. Zij had deze details niet zelf vernomen; haar vriendin A. had haar erover verteld op de markt waar ze als verkoopster werkte. Verzoekster heeft geen reden om te twijfelen aan de betrouwbaarheid van de informatie die haar vriendin heeft verstrekt. Na de aanval bleef verzoekster in de kerk waar ze haar toevlucht had gezocht. Ze had geen gelegenheid om naar de markt of naar huis te gaan. Ze had geen contact met de buitenwereld, behalve met haar vriendin A..

4) Het CGVS merkt op dat verzoekster aangaf dat, volgens haar vriendin A., nog twee andere politieagenten naar haar op zoek waren; dit had ze niet aan de DVZ verteld. Terwijl verzoekster bij de DVZ geen gelegenheid kreeg om haar asielaanvraag toe te lichten, werd haar bij het CGVS gevraagd de belangrijkste gebeurtenissen te beschrijven en verdere details te verstrekken. Tijdens haar persoonlijke gesprek kon verzoekster inderdaad alle gebeurtenissen beschrijven die haar ertoe hadden bewogen haar land te ontvluchten. Ze gaf aan dat, volgens haar vriendin A., nog twee andere politieagenten naar haar op zoek waren. Haar vriendin gaf echter geen verdere details. Verzoekster was doodsbang door wat haar was overkomen, ze vreesde verdere vervolging door de Angolese politie en ze wilde veilig zijn.

5) Volgens het CGVS, is het niet aannemelijk dat er in het openbaar – op dat plein/op de markt - over deze agent en de twee andere collega's werd gesproken, alsook over de slechte gewoonte van de bewuste agent en hij dat op een andere plek ook al had gedaan - zonder dat er een naam of verder info over deze persoon/personen werd genoemd. Hoewel verzoekster heeft gerapporteerd wat haar vriendin A. haar heeft verteld. Ze zelf is niet naar de markt gegaan, omdat ze in de kerk was. Ze heeft de geruchten die op de markt de ronde deden niet gehoord; de marktkoopvrouwen bespraken ze onderling. Verzoekster heeft niet meer informatie dan wat haar vriendin haar heeft verteld.

6) Het CGVS doet alsof ze verbaasd is dat verzoekster een maand lang in de kerk verbleef die vlakbij de plaats van de aanranding en haar huis lag. Terwijl verzoekster in shock verkeerde na de verkrachting, vluchtte ze naar de dichtstbijzijnde plek die ze kende: de kerk die ze regelmatig bezocht en waar ze zich veilig voelde. Deze kerk verwelkomde veel mensen (gelovigen die wilden bidden, zieken, mensen met diverse problemen, enz.). Iedereen was welkom. Verzoekster bevond zich tussen de menigte. Hoewel de politie de kerk mocht betreden, werden er geen arrestaties verricht. Verzoekster bleef een maand in de kerk. Ze had geen contact met de buitenwereld, behalve met haar vriendin A.

7) Volgens het CGVS, had verzoekster meer moeite kunnen doen om informatie over het politieonderzoek tegen haar te verkrijgen van haar tante A., haar broer A. en haar vriendin A.. Na haar vertrek uit Angola had verzoekster echter geen contact meer met haar familieleden of haar vriendin. Ze kon daarom geen informatie over het politieonderzoek verkrijgen. Via Facebook wist verzoekster haar broer te vinden, die haar vertelde dat hij was teruggekeerd naar huis en was bedreigd door onbekende personen.

8) Het CGVS acht de context waarin de door verzoekster aangevoerde gebeurtenissen zich naar verluidt hebben afgespeeld ongeloofwaardig. Hoewel verzoekster vasthoudt aan haar eerdere verklaringen en de gebeurtenissen zoals zij die heeft meegemaakt heeft beschreven. De verweerder heeft duidelijk onvoldoende rekening gehouden met het traumatische en vernederende karakter ervan. 9) Volgens het CGVS, wordt van zelfs iemand met een laag opleidingsniveau verwacht dat hij of zij voldoende duidelijke informatie verstrekt over belangrijke gebeurtenissen in zijn of haar leven die relevant zijn voor de aanvraag van internationale bescherming. Hoewel het opleidingsniveau van de verzoekster inderdaad laag is, is dat niet de kern van de zaak met betrekking tot de gebeurtenissen die zij heeft gemeld. Verzoekster ervaart gevoelens van schaamte en schuld na de verkrachting die zij heeft ondergaan. Het feit dat het een politieagent was, die haar juist had moeten beschermen, die haar heeft aangevallen, maakt dit nog moeilijker te accepteren. Ze heeft na de aanval geen hulp of steun ontvangen en had geen andere keuze dan haar land van herkomst te ontvluchten om een nieuw leven op te bouwen.

10) Het CGVS acht het onwaarschijnlijk dat verzoekster haar land heeft verlaten onder de omstandigheden die zij heeft beschreven. Hoewel verzoekster volhoudt dat zij met de hulp van een man genaamd D.P., een lid van de MPLA, Angola kon ontvluchten en dankzij hem aan boord kon gaan van een vliegtuig met andere MPLA-leden. Ze beweert dat zij zelf niets heeft georganiseerd; zij heeft simpelweg geprofiteerd van de hulp van deze man bij haar vlucht uit haar land van herkomst. Het was de predikant van de kerk waar zij haar toevlucht had gezocht die D.P. kende en hem om hulp vroeg.”

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden

beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

U had op 03 november 2025 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangegeven dat u een Portugese tolk wenste en u deze taal voldoende beheerste om de problemen die geleid hadden tot uw vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (zie “verklaring betreffende procedure” DVZ d.d. 03/11/2025). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd echter de procedurele nood aangegeven dat u moeizaam communiceerde in het Portugees (zie beoordeling bijzondere procedurele noden DVZ daterend van 03/11/2025). Er werden geen steunmaatregelen verleend. U werd op 09 december 2025 op het Commissariaat-generaal gehoord met behulp van een Portugese tolk. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u het interview in het Portugees wenste af te leggen en dit uw moedertaal is. Ook bevestigde u dat u de tolk Portugees goed begreep (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen daterend van 09/12/25 p. 2, hierna genoemd CGVS p. 2). Het interview verliep verder goed. Aan het einde van het onderhoud werd u gevraagd of u de tolk goed had begrepen. U bevestigde dit (CGVS p. 24). U wenste ook niets meer toe te voegen, op te merken of te vragen (CGVS p. 24). Uw advocaat vroeg op het einde van het onderhoud of er u in het begin van het interview werd gevraagd of u de tolk goed had begrepen (CGVS p. 25). De Protection Officer bevestigde dat dit het geval was (CGVS p. 25). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Verzoekster brengt geen elementen aan, die deze beoordeling aan het wankelen brengt. Verzoekster benadrukt dat zij vloeiend Portugees spreekt, zodat alleszins niet kan blijken dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd gehoord in een taal die zij onvoldoende machtig was. Ook tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft verzoekster uitdrukkelijk verklaard dat zij goed Portugees spreekt en dat dit haar moedertaal betreft (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 2). In de mate dat verzoekster stelt dat zij zich tijdens haar gesprek bij de DVZ onwel voelde en daarom moeite had met spreken, wijst de Raad erop dat dit niet meer dan een louter *post factum* en blote bewering uitmaakt. Uit het verslag van de vragenlijst bij DVZ kan niet blijken dat verzoeker onwel was. Verder stipt de Raad aan dat verzoekster bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd gevraagd naar het verloop van het onderhoud bij de DVZ, waarop verzoekster antwoordde dat alles goed was verlopen en dat zij alle redenen kon aangeven waarom zij haar land van herkomst had verlaten (zie NPO, p. 3). In deze omstandigheden, kan zij thans in haar verzoekschrift niet voorhouden dat zij tijdens haar onderhoud bij de DVZ onwel was en hierdoor niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen. Waar verzoekster aangeeft dat zij nog steeds getraumatiseerd is door het seksueel geweld dat zij heeft ondergaan en dat er sprake is van schaamte en schuld, zodat zij geen gedetailleerde verklaringen hieromtrent kan afleggen, kan de Raad enkel vaststellen dat geen enkel medisch attest voorligt, waaruit blijkt dat van verzoekster geen volwaardige verklaringen kan worden verwacht. De Raad heeft begrip voor de omstandigheid dat het moeilijk kan zijn om over gebeurtenissen zoals seksueel geweld te praten, doch door een verzoek om internationale bescherming in te dienen heeft verzoekster een zeker vertrouwen bij de Belgische asielinstanties gelegd, waarbij kan worden verwacht dat zij verklaringen aflegt omtrent de kernelementen van haar vluchtrelaas, ook indien dit moeilijk is. De Raad stipt ook aan dat uit de stukken van het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat verzoekster gedurende haar interviews mentaal blokkeerde of dat er sprake was van een dermate emotionele hinderpaal om haar vluchtrelaas toe te lichten, dat dit de vaststellingen in de bestreden beslissing kan uitklaren of in een ander daglicht plaatsen. Wat betreft haar lage scholingsgraad, bevestigt verzoekster in haar verzoekschrift dat dit niet de kern van zaak raakt. Er kan uit de stukken van het rechtsplegingsdossier niet blijken dat verzoekster niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) of mocht worden geacht om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, ontdaan van incoherenties of vaagheden.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoekster verklaart haar herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor een politieagent, die haar seksueel misbruikte. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoekster niet wordt betwist.

4.1.2. De Raad onderstreept, in navolging van de commissaris-generaal, dat het niet evident is om gebeurtenissen zoals seksueel geweld aan te tonen, doch dat de vraag is of deze gebeurtenissen zich hebben voorgedaan in de voorgehouden omstandigheden en context. Na een zorgvuldige lezing van het rechtsplegingsdossier treedt de Raad de commissaris-generaal in deze bij, dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster geschetste context waarin het seksueel geweld heeft plaatsgevonden en de hieruit voortvloeiende vrees voor de voorgehouden actor van vervolging, met name de politieagent die haar zou hebben verkracht.

4.1.3. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoekster slechts een beperkte kennis vertoont van de beweerdelijke gevreesde politieman(nen) van de nationale politie: *“U gaf aan dat u de politieagent, die u had verkracht, al eerder had gezien. Deze politieagent werkte in het fiscaalkantoor bij de markt en passeerde altijd op de markt met de fiscalen. Het was niet de eerste keer dat u bij hem op het fiscaal kantoor spullen ging halen, hij was daar altijd (CGVS p. 18-19). U kon echter amper iets beschrijven over het uiterlijk van de agent. Zo stelde u eerst dat u niks zou weten over hem en hij enkel op de markt kwam om spullen mee te nemen (CGVS p. 18). Wanneer u door de protection officer (PO) werd aangespoord om een fysieke beschrijving van deze man te geven, zei u dat hij een gewoon lichaam had en een beetje groot was (CGVS p. 18). Deze beschrijving zou werkelijk op iedereen kunnen slaan. Wanneer u werd gevraagd of er nog iets was wat u kon beschrijven van hem, gaf u aan verder niets te weten. Er werd hierop gevraagd naar bepaalde uiterlijke kenmerken waarop de PO hem bijvoorbeeld zou kunnen herkennen, maar u stelde dit niet te weten (CGVS p. 18). U gokte verder nog dat zijn leeftijd 48 tot 50 jaar kon zijn (CGVS p. 19). Het uniform van deze agent beschreef u uiteindelijk, na vooreerst gewoonweg te verwijzen naar “het is de nationale politie, zijn uniform”, als groen met vlekken. U kon verder niets beschrijven over mogelijke emblemata op het uniform van de agent en u kon zijn mogelijke graad aldus niet weergeven (CGVS p. 19). Wanneer u na het beweerdelijke incident naar de kerk vluchtte en daar verbleef, vertelde uw vriendin A. –een mede-verkoopster op de markt - u dat ze had vernomen dat de politieagent, ten gevolge van uw messteek, in het ziekenhuis lag (CGVS p. 19). U had geen verdere info over wat er verder met deze agent gebeurde en over welk ziekenhuis dit ging. Uw vriendin A. zei gewoon “in het hospitaal”, ze vernam dit doordat er “daar op dat plein” over werd verteld (CGVS p. 20). Ook vernam u dat deze agent reeds andere slachtoffers maakte – andere vrouwen/verkoopsters op de markt hadden gezegd dat het één van zijn slechte gewoontes was en dat hij dat op een andere plek ook al gedaan had en hij overgeplaatst was geweest - maar hier kon u geen andere info over geven (CGVS p. 20 en p. 21).*

U verklaarde dat u naast deze politieagent ook vervolging door twee andere politiemannen van de nationale politie van Angola vreest. Uw vriendin A. gaf aan – toen u reeds enkele dagen in de kerk verbleef - dat ook de twee collega’s van de politieagent u zochten omdat u hun collega had gestoken met een mes (CGVS p. 21). In uw voorgaande verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u echter enkel aan te vrezen voor die ene politieagent en niet voor andere politiemannen (vragenlijst CGVS bij de DVZ d.d. 03/11/2025). U kon verder ook slechts aangeven dat het twee collega’s betrof. U kon hun namen niet geven en niet verder duiden via wie uw vriendin A. dit precies had vernomen, ze had dit immers horen zeggen op de markt (CGVS p. 21).

Het is niet aannemelijk dat er in het openbaar – op dat plein/op de markt - over deze agent en de twee andere collega’s werd gesproken, alsook over de slechte gewoonte van de bewuste agent en hij dat op een andere plek ook al had gedaan - zonder dat er een naam of verder info over deze persoon/personen werd genoemd (CGVS p. 20).”

Verzoekster argumenteert dat zij nog steeds is getraumatiseerd door het seksueel geweld, waardoor zij niet in staat is hierover gedetailleerde verklaringen te verstrekken. De Raad herhaalt vooreerst dat *in casu* geen medische attesten voorliggen, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat verzoekster vanwege een psychologische problematiek niet in staat is om volwaardige verklaringen af te leggen. Verder stipt de Raad aan dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad van verzoekster verlangen dat zij gedetailleerde verklaringen aflegt van het seksueel geweld *an sich*, doch wel dat zij erin slaagt om afdoende verklaringen af te leggen omtrent de vermeende actors van vervolging. In deze wijst de Raad erop dat verzoekster verklaarde dat zij de betreffende politieman ook reeds meermaals had gezien, voorafgaand aan het incident (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 18-19), zodat wel degelijk kan worden verwacht dat zij in staat zou zijn om hem meer gedetailleerd te beschrijven. De Raad onderstreept dat de beschrijving van de actoren van vervolging bezwaarlijk kan worden beschouwd als een detail in het vluchtrelaas. Ook verzoeksters gebrekkige verklaringen omtrent de ontwikkelingen na het vermeende incident, ondergraven de geloofwaardigheid van de geschetste context van het seksueel geweld. Verzoekster stelt dat zij enkel de informatie kon verstrekken, die zij van haar vriendin A. had gekregen en dat zijzelf de geruchten op de markt niet heeft gehoord. Hierbij moet de Raad evenwel vaststellen dat van verzoekster verwacht kan worden dat zij meer inspanningen zou leveren, om, via haar vriendin, op de hoogte te worden gebracht van de concrete ontwikkelingen in de zaak. Van iemand die een vrees voor vervolging koestert – van die ernst, dat zij hierdoor

ondergedoken leefde en uiteindelijk zelfs de drastische beslissing nam om haar herkomstland te verlaten – kan worden verwacht dat zij actief stappen onderneemt om zo veel mogelijk informatie in te winnen omtrent de elementen van haar zaak, dit teneinde het risico dat zij loopt correct te kunnen inschatten. Verzoekers gebrekkige pogingen om meer te weten te komen, ondergraven de ernst van de voorgehouden vervolgingsvrees. Door verder aan te geven dat zij bij de DVZ geen gelegenheid had om haar asielaanvraag toe te lichten, kan verzoekster de leemte met betrekking tot de twee overige politieagenten niet verschonen. De Raad herhaalt dat verzoekster bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud heeft bevestigd dat zij alle redenen van haar vertrek uit Angola kort heeft kunnen toelichten (zie *supra*). Bovendien ziet de Raad niet in waarom verzoekster wel in de gelegenheid zou zijn geweest om gewag te maken van de vervolgingsvrees ten aanzien van één politieagent en hierbij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om in diezelfde zin melding te maken van twee andere politieagenten. De Raad stipt aan dat verzoekster werd gevraagd om een kort overzicht te geven van “alle” feiten die hebben geleid tot haar vertrek en bovendien op het einde nog werd gevraagd of zij iets wenste toe te voegen (zie AD, “vragenlijst DVZ”, vraag 5 en vraag 8).

4.1.4. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij in zijn beoordeling dat verzoeksters reactie op de beweerde feiten niet geloofwaardig is. De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat: *“U verklaarde dat u na het beweerdelijke incident vluchtte naar de kerk IEBA in Palanca (CGVS p. 12 en 19). U verbleef gedurende een maand in de kerk, op 10 minuten rijden met de motor verwijderd van het kantoor waar de voorgehouden verkrachting, in Calemba 2, plaatsvond. Deze kerk lag dan weer op zo een 25-30 minuten rijafstand van uw woning (in ...) verwijderd (CGVS p. 12 en 18-19). Het is opmerkelijk dat u ervoor zou opteren om op amper 10 minuten rijafstand van de plek waar de beweerdelijke feiten zich zouden hebben afgespeeld, te gaan schuilen, en u in de nabijheid van uw leefomgeving bleef (CGVS p. 12 en 18-19). U gaf aan dat u de kerk niet verlaten had gedurende deze periode en u niet terugkeerde naar uw woning. Ook gaf u aan dat de politie deze kerk vrij kon betreden en u er kon worden gevonden door hen, het was bovendien “uw kerk” (CGVS p. 21-22). Hierdoor kan uw beweerdelijke vrees ernstig gerelativeerd worden. Er kan aangenomen worden dat de politie, indien zij werkelijk op zoek waren naar u, u hier zou kunnen vinden (CGVS p. 19). U had bovendien niets meer vernomen van de politie en had geen problemen meer ondervonden tijdens uw verblijf in de kerk (CGVS p. 21-22). U had de agent die u volgens uw verklaringen had verkracht, nooit meer gezien (CGVS p. 19).*

Hoewel u stelde nog steeds contact te hebben met uw tante A. en broer A., verblijvend in uw land van herkomst, blijkt u geen enkele informatie te hebben noch had u getracht deze in te winnen, over de politieagenten en of ze nog steeds naar u op zoek zouden zijn. U zei dat niemand u info gaf, niemand zei er u iets over (CGVS p. 22). U gaf aan dat u de laatste dagen geen contact meer had met uw tante A. en u slechts één dag met haar had gepraat en dat uw broer A. in de provincie woont en er daardoor geen informatie was (CGVS p. 22-23). U had met A. ook geen contact meer (CGVS p. 22). Gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om informatie hierover te bekomen.

Er dient ten slotte opgemerkt te worden dat het CGVS om evidente redenen eventueel begrip kan opbrengen voor het feit dat het niet evident is zulke gebeurtenis(sen) – zoals seksueel geweld - aan te tonen. Waar het CGVS wel uitspraak over doet, is de vraag of deze gebeurtenissen zich voorgedaan hebben in de omstandigheden en context die u schetst. Gezien uw beperkte kennis over de voorgehouden actor van vervolging – de politiemann die u zou hebben verkracht -, uw tegenstrijdige verklaringen alsook beperkte kennis over zijn twee collega's en u zich over deze drie agenten niet verder had trachten te informeren, zowel tijdens uw verblijf te Angola als na uw vertrek uit uw land, uw genomen risico om onder te duiken in een nabij gelegen kerk, kan het CGVS in ieder geval geen geloof hechten aan de door u geschetste context waarin deze feiten zich zouden hebben voorgedaan.

Er kan voor de volledigheid nog het volgende worden opgemerkt. Uw advocaat verwees op het einde van het onderhoud nog naar uw beperkte opleidingsniveau (CGVS p. 25). Er dient te worden opgemerkt dat er, zelfs van een persoon met een geringe opleiding, mag worden verwacht dat deze omtrent belangrijke feiten in haar leven, die de essentie uitmaken van haar verzoek om internationale bescherming, voldoende duidelijke informatie kan geven”

Door louter te nadrukken dat zij in shock verkeerde na de verkrachting, zich veilig voelde in de kerk en aan te geven dat er geen arrestaties werden verricht in de kerk, kan zij niet uitklaren waarom de politieagenten – indien zij werkelijk op zoek waren naar verzoekster – haar niet zouden hebben kunnen vinden aldaar. Verzoekster bevestigde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat het haar kerk was, dat politieagenten in de kerk binnengaan en dat zij haar daar aldus hadden kunnen vinden (zie NPO, p. 21 en 22). Wat betreft haar gebrek aan initiatieven om meer informatie te bekomen van het lopende politieonderzoek, stelt verzoekster dat zij geen enkel contact meer had met haar familieleden of haar vriendin A. na haar vertrek uit Angola. In deze wijst de Raad er evenwel op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij nog contact onderhoudt met haar tante en broer en dat zij hen ongeveer een maand voor het persoonlijk onderhoud nog had gesproken (zie NPO, p. 14). Wanneer verzoekster hier op het einde van haar persoonlijk onderhoud mee werd geconfronteerd en werd gevraagd of zij bij hen heeft geïnformeerd over haar problemen, stelde zij dat zij niets meer hierover heeft gehoord (zie NPO, p. 22-23). Tijdens haar verzoekschrift stelt verzoekster plots dat zij haar broer heeft teruggevonden via Facebook en dat hij haar

vertelde dat hij was teruggekeerd naar huis en was bedreigd door onbekende personen. Ter terechtzitting werd verzoekster gevraagd wanneer zij deze informatie ongeveer heeft ontvangen van haar broer, waarop verzoekster uitdrukkelijk stelt dat dit op 30 september 2025 was. In deze onderstreept de Raad dat verzoeksters persoonlijk onderhoud bij het CGVS dateert van 9 december 2025, zodat niet kan worden ingezien waarom zij deze informatie niet reeds kon verstrekken tijdens haar persoonlijk onderhoud. Dat verzoekster er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen omtrent het al dan niet hebben van contact met haar familieleden en het verkrijgen van informatie omtrent haar problemen, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar relaas.

4.1.5. Wat betreft verzoeksters verklaringen omtrent haar reis naar Europa en het gebrek aan een Angolees paspoort of enige andere reisdocumenten, treedt de Raad de beoordeling van de commissaris-generaal bij, die op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van haar verklaringen dienaangaande, waarmee zij evenwel de bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt.

4.1.6. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.7. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat haar vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5. In de mate dat verzoekster een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

N. DENIES